

תת"ע 4960/11/15 - מדינת ישראל נגד גבריאל חיון

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 4960-11-15 מדינת ישראל נ' גבריאל חיון
תיק חיצוני: 38110492196

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	גבריאל חיון

הכרעת דין

רקע

הנאשם קיבל לידו הודעת תשלום קנס במסגרתה יוחסה לו עבירה של נהיגה ברכב אשר מותקנות בו חגורות בטיחות, מבלי שהיה חגור בחגורת בטיחות, בניגוד לתקנה 83 ב (א) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 4.1.15 בשעה 16:10.

הנאשם הגיש בקשה להישפט, אשר בעקבותיה, ביום 10.11.15 הוגש נגדו כתב אישום לבית המשפט.

ביום 24.12.15, בדיון ההקראה שהתקיים בתיק, כפר הנאשם במיוחס לו. הנאשם טען שהיה חגור חגורת בטיחות, עוד טען שהשוטר "שיקר מתחילת הדו"ח".

בשל כפירת הנאשם במיוחס לו נשמעו ביום 24.2.16 הראיות בתיק.

הראיות

מטעם המאשימה העיד השוטר רוברט שטרן, אשר ערך את דו"ח הפעולה (ת/1) ואת המזכר (ת/2).

השוטר העיד כי הבחין בנאשם חולף על פניו, בעוד השוטר היה ביציאה מתחנת הדלק. כבר בשלב זה הבחין השוטר שהנאשם אינו חגור וזאת מבעד לחלון הפתוח ברכבו של הנאשם. השוטר ציין שגם כאשר הגיע אל הנאשם כעבור כ-150 מ' לערך הבחין שהוא עדיין לא היה חגור.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם, אשר במהלך עדותו הציג לבית המשפט סרטונים שצילם בזמן אמת בארוע (הסרטונים הוצגו באמצעות הטלפון הסלולרי של הנאשם ולא הוגשו כראיה מאחר ולא הועתקו על ידו למדיה אשר ניתנת להגשה).

לטענת הנאשם היה חגור במהלך הנסיעה, והוריד את החגורה לאחר שהחנה את רכבו ליד הקיוסק על מנת לקנות כריך. לדבריו השוטר לא יכול היה להבחין בחגורה בשלב שחלף על פניו בתחנת הדלק שכן חלונות רכבו היו סגורים בשל מזג האוויר החורפי. לטענתו השוטר הגיע אליו לרשום לו דוח, רק משום שקודם לכן, העיר לשוטר, באמצעות תנועת יד,

על אופן נהיגתו של השוטר עת לדבריו התפרץ השוטר עם רכבו ביציאה מתחנת הדלק.

לטענת הנאשם כאשר השוטר הגיע אליו לעצרו כבר הסיר את החגורה שכן בכוונתו היתה לצאת מהרכב אל עבר הקיוסק.

בסיכומיו ביקש ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם ולהעדיף את עדותו של השוטר על פני עדות הנאשם. לדבריו, מדובר בשוטר מנומס, כפי שניתן אף היה להבחין, לדבריו, בסרטונים שהציג הנאשם. ב"כ המאשימה הצביע על סתירות בעדות הנאשם ביחס לשאלה אם הנאשם עצר מיוזמתו או שנעצר על פי הוראת השוטר. לדברי ב"כ המאשימה מקום עצירת רכב הנאשם אינו מתאים לגרסת הנאשם לפיה נעצר מיוזמתו לצורך קניה בקיוסק.

לדברי ב"כ המאשימה הנאשם הודה כי כאשר השוטר הגיע אליו הוא לא היה חגור. הנאשם העיד כי התנהג בצורה בוטה. לאור כל האמור ביקש ב"כ המאשימה להרשיע הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

הנאשם ביקש בסיכומיו לזכותו. לטענתו אילו לא היה מפגש ראשון עם השוטר, אשר במהלכו עשה הנאשם תנועה בידו כלפי השוטר, לא היה השוטר רושם לו דוח. לטענתו הדוח נרשם לו רק בשל הביקורת שהעביר על אופן נהיגת השוטר. לטענתו בעת הנסיעה היה חגור.

דין והכרעה.

לאחר שבחנתי את העדויות והראיות ועיינתי בפרוטוקול הדיון, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם נהג מבלי שהיה חגור, כמיוחס לו בכתב האישום.

עד התביעה רשם בדוח (ת/1) כי הבחין בנאשם לא חגור בעודו בנסיעה. הדוח נערך בזמן אמת, בסמוך לאחר שהבחין בביצוע העבירה. בדוח אף ציין השוטר את הבגדים אותם לבש הנאשם (מעיל בצבע שחור) וציין כי נסע אחרי הנאשם עד איזור הקיוסק של בית ספר אורט.

עד התביעה חזר על דברים אלו גם בעדותו בבית המשפט.

בחקירה ראשית:

"היה ללא חגורה. כשהבחנתי בו היה ללא חגורה וגם כשעצרתי אותו וניגשתי אליו הוא היה ללא חגורה" (עמ' 3 ש' 1 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית:

"אני מסתכל על מנת להשתלב בתנועה ורואה את הרכב הזה חולף והחלונות שלו פתוחים והבחנתי שנהג ללא חגורת בטיחות". (עמ' 3 ש' 6-8).

חיזוק לכך שהנאשם לא היה חגור ניתן למצוא בעדות הנאשם עצמו בחקירתו הנגדית:

"ש. כשהשוטר הגיע אליך היית כבר בלי חגורה?

ת. **הייתי כבר בלי חגורה** כדי לצאת מהאוטו למזנון." (עמ' 10. ש' 18-19).

אם כן, ומאחר שהנאשם הודה בכך שכאשר השוטר הגיע אליו כבר היה בלי חגורה, די למעשה להכריע בשאלה האם השוטר הגיע אליו כשהוא היה עדיין בנסיעה או שכבר נעצר מיוזמתו מתוך כוונה לצאת מרכבו לעבר הקיוסק.

בעניין זה מקבלת אני את עדותו של השוטר כפי שהעיד בחקירתו הנגדית:

"ש. האם אתה עמדת לצידי שהאוטו שלי כבר היה בעצירה?

ת. **היית בנסיעה איטית** ואני עמדתי בסמוך אליך, ודרך החלון אמרתי לך למה אתה נוסע בלי חגורת בטיחות.

ש. בשלב השני ניהלנו דיאלוג תוך כדי נסיעה איטית?

ת. **האוטו שלך בנסיעה איטית ואני נצמדתי אליך מהצד של הנהג.**" (עמ' 5 ש' 10-13).

וגם:

"ש. נכון שאמרתי לך שאני בלי חגורה כי עצרתי לרדת למזנון?

ת. ממש לא נכון. התשובה שלך היתה סע סע סע מפה. כבר אז הוא הבין שאני שוטר. **הוא לא אמר לי בשום שלב כי הוריד את החגורה כי הוא רצה ללכת למזנון.**" (עמ' 5 ש' 6-8).

ובהמשך בחקירתו החוזרת של השוטר:

"ש. כשעצרת את הנאשם והגעת אליו לרכב הוא שאל אם ראית שהוא מתכוון לרדת מהאוטו?

ת. לא זכור לי אם הוא ניסה לרדת או לא, אם הוא התכוון לרדת. אין לא מושג אם הוא היה עוצר או לא עוצר אילו לא הייתי פונה אליו. לפי הבנתי את המצב הוא נעצר במקום בגלל שפניתי אליו. **נסעתי במקביל אליו וביקשתי ממנו לעצור.**" (עמ' 5 ש' 25-28).

חיזוק לכך שהנאשם היה עדיין בנסיעה עת השוטר הגיע אליו, ניתן אף למצוא בעדות הנאשם עצמו בחקירתו הנגדית:

"ש. אני אומר לך שמעבר למקום בו עצרת, מעבר למדרכה יש חניה במקביל?

ת. נכון, המזנון הוא הרבה אחרי, לפני המקום בו אני מצולם בסרטון יש פניה לכניסה לחניה. לפי מה שאני רואה - **אז יכול להיות שאני והשוטר התקדמנו קדימה?**" (עמ' 9 ש' 17-18).

וגם:

" ש. זה שכולם עוצרים שם זה לא הופך את זה למקום עצירה?

ת. יש משהו בדברייך, אבל גם **אני רוצה להוסיף שהמקום העצירה שלי זה המקום שבו השוטר עצר אותי.**" (עמ' 8 ש' 23-25).

אינני מקבלת את גרסת הנאשם כי נעצר במקום ביוזמתו לצורך רכישת כריך בקיוסק.

הגם שזו הגרסה שמסר הנאשם, הרי שהציטוטים שלעיל מצביעים על כך שבעדותו שלו יש סתירות לגרסה זו, לאחר שהעיד שנעצר במקום שבו **עצר אותו השוטר**, וכי יכול להיות שהוא והשוטר **התקדמו** קדימה...

כפי שעולה מהסרטונים אשר הציג הנאשם, וכפי שעולה מחקירתו הנגדית הממושכת בעניין זה, רכבו של הנאשם נעצר על נתיב נסיעה, כשאינו צמוד למדרכה, במקום שאינו מקום חניה מוסדר, על אף שמימיו, ממש במקביל לו, מעבר למדרכה, קיימת חניה מסודרת, (עמ' 8 משורה 12 ועד עמ' 9 ש' 18 לפרוטוקול). אופן החניה כפי שמתואר לא מתיישב עם חניה מסודרת של אדם שמתכנן לצאת לרכב על מנת לרכוש כריך בקיוסק, אופן העצירה מתיישב יותר עם עצירה מיידית ולא מתוכננת, בהתאם להוראת שוטר.

זאת ועוד, בניגוד לדברי הנאשם כי השעה היתה 12:30, שעת הפסקת הצהרים וכי נעצר במקום כדי לקנות כריך בקיוסק, הדוח שהוגש ת/1 מלמד כי שעת ביצוע העבירה כלל לא היתה 12:30 אלא הדוח נרשם בשעה 16:10. השוטר לא נשאל על כך דבר וחצי דבר ובנסיבות אלו אני מקבלת את השעה הרשומה בדוח כשעת הארוע.

יתירה מכך, הנאשם לא פירט היכן הוא מקום עבודתו, והאם אכן יש הגיון בגרסתו כי יצא ממקום העבודה על מנת לקנות כריך דווקא בקיוסק הנ"ל.

הנאשם טען כי רכש כריך בקיוסק ואף שמר את החשבונית (לא זו בלבד שלא הוצגה החשבונית לבית המשפט, אלא שהנאשם עצמו העיד שבחר לצלם חלקים מהארוע כי "מראש ידעתי שזה הולך למשפט", (עמ' 7 ש' 27) כך שגם אם היה מוכח בפני כי לאחר הארוע רכש כריך בקיוסק, ספק רב אם היה בכך בנסיבות המתוארות, להשפיע על קביעתי ביחס למניע לעצירת הרכב.

לאור האמור, לאור עדות השוטר אותה מצאתי כמיחמנה, לאור העובדה שהנאשם לא מסר לשוטר מיידית כי נעצר מיוזמתו על מנת לקנות כריך, לאור אופן עמידת הרכב ומקום עמידתו, לאור שעת הארוע, אני שוללת את טענת הנאשם כי החנה את הרכב במקום ביוזמתו על מנת לקנות כריך קיוסק ומקבלת את גרסת המאשימה כי הרכב נעצר במקום על

פי הוראת השוטר.

די באמור לעיל כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

עם זאת מצאתי להתייחס למספר עניינים נוספים אשר עלו במהלך שמיעת התיק:

אינני מקבלת את גרסת הנאשם כי השוטר התפרץ לו לדרך והנאשם נאלץ לצפור. הנאשם לא שאל כלל את השוטר בחקירתו הנגדית ביחס לצפירה. בעניין זה מקובלת עלי לחלוטין עדות השוטר כי בעת שיצא מתחנת הדלק והבחין לראשונה בנאשם חולף על פניו כשאינו חגור, הנאשם כלל לא הבחין בו, ובצדק, משום שהשוטר נסע ברכב שכור (ניידת סמויה) ובשלב הזה כלל לא היה מפגש ביניהם.

בניגוד לטענת הנאשם, לא התרשמתי כי השוטר היה בסערת רגשות. השוטר העיד בבית המשפט בצורה רגועה ונעימת הליכות.

גם בסרטונים אשר הציג הנאשם לבית המשפט במהלך עדותו (סרטונים שכאמור לעיל לא הוגשו על ידו) נראה השוטר כשהוא רגוע ופונה אל הנאשם באדיבות ולא ניכרת כל סערת רגשות בהתנהלותו.

אף הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי בסרטונים שהציג לבית המשפט השוטר לא נראה נסער:

"ש. כמו שאתה רואה את השוטר בכל הסרטונים - הוא נראה לך נסער??

ת. ברגע שהוא קיבל ממני את הרשיונות הוא יודע שאני כבר בידיים שלו הוא כבר לא היה נסער. בפניה הראשונית הוא היה נסער. ..." (עמ' 8 ש' 7-11).

אינני מקבלת את טענת הנאשם כי העובדה שהשוטר ניגש אליו בתחילה כשאינו חבוש בכובע משטרתי (טענה שאושררה בסרטון שהציג), יש בה כדי ללמד על כך שהשוטר היה בסערת רגשות.

דווקא התנהגותו של הנאשם, כפי שעולה מדברי השוטר שנרשמו בדוח, כפי שעולה מעדותו של השוטר בבית המשפט ואף מעדות הנאשם עצמו, היא שאינה ראויה.

הנאשם הודה שעשה לשוטר תנועה עם היד שמשמעותה: "מה אתה עושה?" (עמ' 7 ש' 2-1 וגם עמ' 10 ש' 5).

הנאשם הודה שענה לשוטר: "איך אני נוהג? סע, סע לי מהעניינים" (עמ' 7 ש' 7 וגם עמ' 9 ש' 30).

הנאשם הודה שהתנהג בצורה בוטה (עמ' 10 ש 16).

לדבריו התנהגותו הבוטה הסתיימה כאשר הבחין שהעד הוא שוטר.

בניגוד לדברי הנאשם, השוטר העיד כי ההתנהגות הבוטה כלפיו היתה לאחר שהנאשם הבחין כי הוא שוטר:

"ש. אני אומר שכאשר עצרת מולי עוד לא הבחנתי שאתה שוטר....

ת....הוא הבין מצויין שאני שוטר כי הייתי עם מדים. הוא ראה אותי. שאלתי למה אתה נוהג בלי חגורה, והוא הגיב כמו שהציג היום עם היד - סע, סע, סע מפנה" (עמ' 4 ש' 16-22).

גם בעניין זה, על אף שהעניין אינו בלב המחלוקת נשוא התיק, מעדיפה אני את גרסת השוטר על פני גרסת הנאשם.

סיכום של דבר:

לאחר ששמעתי את העדויות, הנני נותנת אמון מלא בגרסת עד התביעה. עדותו היתה עקבית, וברורה. לא נמצאו בעדותו סתירות ואני מקבלת אותה כמהימנה.

כן נמצאו סתירות בעדות הנאשם בעניינים מהותיים לשאלות שבמחלוקת ולפיכך לא מצאתי ליתן אמון בגרסתו והעדפתי את גרסת התביעה.

עדותו של עד התביעה מתייחסת לכל עובדות כתב האישום הטעונות הוכחה. חיזוקים לעובדות אלו אף מצאתי בעדות הנאשם.

די בראיות התביעה כפי שהוצגו בפניי, עדותו של עד התביעה, הודעת תשלום הקנס (ת/1) והחיזוקים אותם מצאתי בעדות הנאשם בכדי לקבוע, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

בעד תביעה יחיד עסקינן, מודעת אני לעובדה כי בבואו של ביהמ"ש להכריע הדין על פי עדות יחידה שומא עליו לשקול עדות זו ב"שבע עיניים" הרבה מעבר לזהירות הרגילה לה נדרש ביהמ"ש בדרך כלל.

לאחר שעשיתי כן, לאחר ששקלתי עדות עד התביעה "בשבע עיניים", ונוכח כל האמור לעיל אני קובעת כי אדניה של עדות זו מוצקים דיים להוות בסיס איתן להרשעה.

אשר על כן, אני קובעת כי התביעה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו ומרשיעה אותו בהתאם.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים.

קובעת דיון לשמיעת טיעונים לעונש ומתן גזר דין ליום 1.5.16 בשעה 11:00.

לא יתייצב הנאשם - ישפט בהעדרו.

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשע"ו, 13 מרץ 2016, בהעדר
הצדדים.